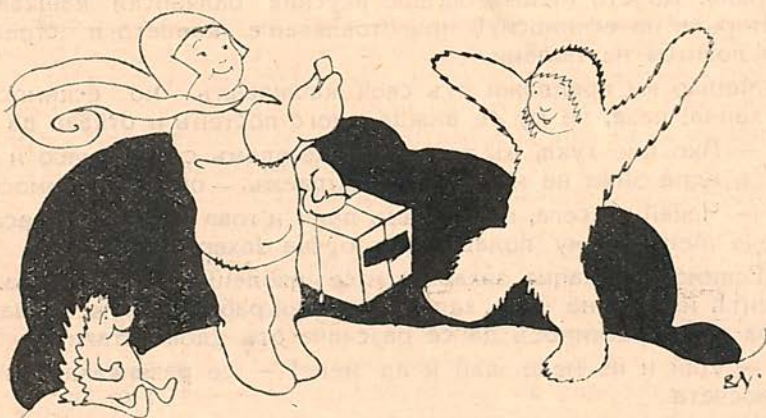

На всъка шейна имаше по една малка лодка, направена отъ тънки пръчици и обкована съ тюленска кожа. Въ всъка лодка имаше мѣсто за единъ човѣкъ. Само лодката на главатаря бѣше по голѣма и имаше мѣсто за двама.

— Качвай се Мешко, — каза главатарьтъ, — тръгваме!

Мешко се качи на шейната и самъ взе камшика. Кучетата весело лавнаха и шейнитѣ полетѣха по снѣжната ширь къмъ морския брѣгъ.

Когато стигнаха до морето, ескимоситѣ свързаха шейнитѣ една за друга и пуснаха лекитѣ кожени лодки въ водата. Въ всъка лодка седна по единъ въоръженъ съ стрели и копие ескимосъ, а въ главатарската лодка седнаха главатарьтъ и нашъ Мешко. Отначало Мешко се страхуваше, че леката малка лодка ще потъне въ студениятъ сини вълни, но скоро се убеди, че по-лесно единъ голѣмъ параходъ може да потъне, отколкото тая лека кожена лодка.

— Дай и на мене, дай и на мене!

Когато брѣгътъ остана далече задъ тѣхъ и наоколо се прострѣ само безкрайното море, главатарьтъ даде знакъ и всички лодки спрѣха. Тѣ се наредиха на дълга редица и започнаха да чакатъ. Никой не приказваше. Само бученето на морето се носѣше наоколо, а нейде далече; далече се чуваха остри трѣсъци и гърмежи.

— Чувашъ ли тия гърмежи и трѣсъци? — попита главатарьтъ, — това сж леденитѣ планини, които се удрятъ една о друга. Сигурно нѣкъде далече има буря.

Мешко мълчеше и гледаше само какво ще стане. По едно време близо до лодката се подаде една валчеста глава, която много приличаше на човѣшка.

Мешко трепна.

— Штъ, това е тюленъ! — каза главатарьтъ и хвърли една стрела, вързана съ тънко вжженце, което главатарьтъ държеше